

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 12 maja 2014 r. – Portmeirion Group UK Ltd przeciwko The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-232/14)

(2014/C 235/12)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Portmeirion Group UK Ltd

Strona pozwana: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

Czy zaskarżone rozporządzenie (rozporządzenie Rady nr 412/2013⁽¹⁾) jest niezgodne z prawem Unii Europejskiej z tego względu, że:

- (i) dotknięte jest oczywistym błędem w ocenie w odniesieniu do definicji produktu objętego postępowaniem, co powoduje nieważność ustaleń dokonanych w ramach dochodzenia antydumpingowego; oraz
- (ii) nie zostało w odpowiedni sposób uzasadnione w rozumieniu art. 296 TFUE?

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 412/2013 z dnia 13 maja 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz ceramicznych zastaw stołowych i naczyń kuchennych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. L 131, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 13 maja 2014 r. – Safe Interenvios, S.A. przeciwko Liberbank, S.A. i in.

(Sprawa C-235/14)

(2014/C 235/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Safe Interenvios, S.A.

Strona pozwana: Liberbank, S.A., Banco de Sabadell, S.A. i Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) W przedmiocie wykładni art. 11 ust. 1 dyrektywy 2005/60/WE⁽¹⁾:
 - a) W związku z przepisami art. 7 samej dyrektywy, czy prawodawca wspólnotowy pragnął ustanowić rzeczywisty wyjątek od możliwości podjęcia przez instytucje kredytowe środków należytej staranności wobec swoich własnych klientów, gdy oni sami są instytucjami płatniczymi, które ze swej strony podlegają własnemu systemowi nadzoru, czy też zwykle zezwolenie na zastosowanie wyjątku?
 - b) W związku z przepisami art. 5 samej dyrektywy, czy ustawodawca krajowy może transponować wyjątek ustanowiony we wskazanych przepisach w sposób odmienny od ich własnej treści?

- c) Czy wyjątek ustanowiony w art. 11 ust. 1 znajduje również zastosowanie do środków wzmoczonej należytej staranności, na tych samych zasadach jak do środków należytej staranności?
- 2) Ewentualnie, w razie gdyby odpowiedź na poprzednie pytania dopuszczała możliwość podejmowania przez instytucje kredytowe środków należytej staranności i środków wzmoczonej należytej staranności wobec instytucji płatniczych:
- a) Jak dalece sięga możliwość nadzorowania przez instytucje kredytowe działalności instytucji płatniczych? Czy można uznać, że są one upoważnione na mocy przepisów dyrektywy 2005/60/WE do nadzorowania procedur i środków należytej staranności przyjmowanych ze swej strony przez instytucje płatnicze, czy też uprawnienie takie przysługuje wyłącznie organom publicznym, o których mowa w dyrektywie 2007/64/WE⁽²⁾, czyli w tym przypadku Banco de España?
- b) Czy stosowanie uprawnienia do podejmowania środków wymaga ze strony instytucji kredytowych jakiegoś szczególnego uzasadnienia dającego się wywieść z czynności instytucji płatniczej, czy też można je stosować na zasadzie ogólnej, z tej tylko racji, że instytucja płatnicza zajmuje się działalnością obciążoną ryzykiem, jaką stanowi wysyłka przekazów za granicę?
- c) Gdyby uznano, że wymagane jest konkretne uzasadnienie, by instytucje kredytowe mogły podjąć środki staranności wobec instytucji płatniczych:
- i. Co do jakich zachowań należy uznać, że są istotne i że powinna na nie zwracać uwagę instytucja bankowa w celu pojęcia środków należytej staranności?
- ii. Czy można uznać, że instytucja kredytowa może być w tym celu uprawniona do oceny środków należytej staranności stosowanych przez instytucję płatniczą w jej własnych procedurach?
- iii. Czy skorzystanie z tego uprawnienia wymaga, by instytucja bankowa była w stanie wykryć w działaniach instytucji płatniczej jakieś zachowanie wzbudzające podejrzenie, że ta ostatnia współdziała w praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu?
- 3) Ponadto w razie uznania, że instytucje kredytowe są uprawnione do podejmowania środków wzmoczonej należytej staranności wobec instytucji płatniczych:
- a) Czy można dopuścić, by do tych środków zaliczało się wymaganie przekazania danych dotyczących tożsamości wszystkich klientów, od których pochodzą przekazywane środki, a także tożsamości ich adresatów?
- b) Czy obowiązek udostępnienia przez instytucje płatnicze danych swoich klientów instytucjom kredytowym, z którymi zmuszone są współpracować i z którymi jednocześnie konkurują na rynku, jest zgodny z dyrektywą 95/46/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309, s. 15).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 281, s. 31.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-238/14)

(2014/C 235/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga